

LA TUIES

—Ai, Lluís, em sembla que aquell jove ens ha vist.

—No ho creguis: se li notaria de seguida.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede.

Rufasta la pasa negra y no irá a veranear porque no tiene pesetas ni se las quieren dejar.

Ya pasaron las verbenas de San Juan y de San [Pedro cuyas consecuencias salen después del mes de febrero a las damas y a los ocho días, a los caballeros.

Ya se acaba el mes de [junio y hay que irse de veraneo, pero yo, me quedaré, porque no tengo dinero.

Unas pafias que guardaba, procedentes de un empeño en negociar "empeñado" las invertí un día de estos comprando francos [franceses porque creía estar cierto de que me saldría "franco" este año el veraneo.

Digo que los invertí y al hablar así, no acierto, pues al quedar boca abajo debió entrarles el mareo y han empezado a bajar cual si cayeran del cielo, y hoy casi no valen más que aquellos marcos

[tudescos que ahora tengo yo en un ["marco".

¡Oh, doloroso recuerdo! Con tanto franco guardado no me queda más remedio que volverme yo también "franco" y decir lo que

[temo: que la moneda francesa está a punto de ir al [cuerno y que el que la compre [pierde tristemente su dinero como el que convida [chicas de cualquier café

[concierto de los que hay a los dos [lados del alegre Paralelo.

¡Si al menos con mis [billetes

yo pudiese importar [género!

Pero no hay ni ese [recurso, pues en Francia están los [precios por las nubes, como [Franco cuando salió en rauda [vuelo desde Palos de Moguer con dirección a Aires [Buenos.

Sin duda que los gabachos imitan a Franco en eso por la semblanza de [nombre y porque así viven ellos más frescos y [campechanos que un perrito con un [hueso.

Además, si yo importase mercancía y [eso es [bueno! ¿qué iría a comprar allí si ya no hay género [fresco? Y sino ver los muestrarios ridículos esperpentos que pasean por las [Ramblas en cuanto oscurece el [cielo, pidiendo dos o tres duros por un rato de recreo.

Por eso no importaré y me "importaba" en [extremo, porque no estoy para [saldos que no los quieren ni a [peso.

Fálto ya, pues, de monises me quedo sin veraneo, aunque busco unas pesetas a devolver en enero, sin conseguir por ahora convencer un usurero que me saque de mis [penas y me sirva de consuelo.

El que más bien me trató me mandó a tomar el [fresco.

¡Cómo querrá que lo tome si hasta eso cuesta dinero!

Rufasta.

veraneante calabaceado.

NOTICIAS FRESCAS

(Indispensables para la presente temporada).

Telegrafían de Santoña que el otro día se insurreccionaron los cabos de vara, porque pedían aumento de sueldo y permiso para ir de señora, dos golpes cada semana.

Reducidos a la obediencia, se les amanilló convenientemente y pasaron a las celdas de castigo, quedando todo como un water closet de aceite.

Según nos ha dicho el director del presidio, aho-

ra que tiene bien atados los cabos, no pasará nada.

***

Según nos comunica la fábrica de automóviles "R. Hucket Co. Ix.", de Matagallos, el vehículo que ayer se estrelló contra un farol en la calle de Picalqués, pertenecía a la citada marca.

Esto explica la creciente venta de estos coches, pues está demostrado que son los que chocan más.

***

La "Ideal Paquets" ha regresado de su triunfal tournée por Falset, Mollerusa y Riudecañas.

Con tal motivo, abunda en dichos pueblos la demanda de "Comprimidos Gibert".

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES

La revista de les magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

APOLO
 APOLO - PALACE

Gran éxit del modern
FABARIN
 en els jardins i gloriets
 Tots els dies, de 6 a 9 tarda i de 11 a 4 nit :

GRAN BALL
 CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El Music-hall de las familias

Empresa TESAN -
 Telèfon 3929 A

DE PAGES A
 COMERCIANT
 Consumacions econòmicas
 Esmerat servei de Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona

Tots els dies espaterrants èxits de les artistes

PEPITA IBELTY
 ....ZOE — DORITA
 en
 LA REVUE DEL
 POMPEYA

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

En Shaw i la ballarina

EL doctor Wiggam, un senyor que es dedica, a manca d'altra distracció, a fer estudis sobre el perfeccionament de la raça humana, ha publicat no fa gaire temps, un estudi demostrant que cal fugir com de la peste o del procurador que ve a cobrar els trimestres, dels nomenats casaments de conveniència, perquè donen lloc a unions imperfectes i a que neixin xicots poc intel·ligents i nenes lletjes.

El doctor en qüestió, aconsella, doncs, que les unions es facin entre dones maques i homes robusts i savis.

Una ballarina nordamericana va llegir l'estudi del savi Wiggam i, com que havia guanyat varis primers premis a Nova York com la dona més bonica dels Estats Units, va enviar a n'en Bernard Shaw la següent lletra:

"Vostè és actualment el primer cervell del món i jo passo per ésser la dona més maca dels nostres temps. Segons el doctor Wiggam, convindria que col·laboréssim per donar al món la criatura més perfecta que hagi nascut de mare."

La proposició, com vostès veuen, no estava gens malament, i sens dubte, qualsevol dels nostres lli-tèrats que compten en el seu "haber" trenta articles, dues novel·les de seixanta quatre pàgines, dues mil gasetilles suplicades de la "Societat de Bombs Mutuos de Barcelona" i cinc banquets d'homenatge realitzats en família, l'hauria acceptat a correu, després d'exhibir triomfalment per la Rambla, de dues a quatre del matí, la lletra perfumada de la ballarina. Però en Shaw — per alguna cosa ha d'ésser un home intel·ligent — ha contestat de la següent manera a n'aquella invitació al vals:

"Estic completament d'acord amb vostè en què sóc posseïdor del primer cervell del món; tampoc dubto que vostè és la dona més maca dels temps presents. Però, no puc accedir a la seva amable invitació, perquè podria molt ben ésser que el nostre fill heredés el seu cervell i el meu cos."

Decididament, en Shaw és un home d'extraordinari talent.

En Carranza, picador

AL cartell dels toros de diumenge passat, hi figurava un picador que es deia Carranza.

Vàrem fer les oportunes averiguacions, i no es tractava de l'obès reporter de "El Día Gráfico", conegut entre la gent de l'ofici per "En Microbio Chico". Ho sentim pels plumífers que, creient que aquest havia renunciat a fer gemegar les premses per a sempre més, havien anat ja a sol·licitar la seva plaça a l'il·lustre orador senyor Pich.

Els retols grimegials

AL nostre carnet de retols de botigues hem apuntat aquesta setmana, els següents:

Un adroguer de l'Esquerra de l'Aixamplis que nomena la seva botiga "La Joya Colonial".

Una senyora de Gràcia que ven roba blanca i anuncia així el seu establiment:

"Guegos de cama. Sea sen con posturas."

La manera d'escriure d'aquesta bona senyora, es presta a interpretacions força divertides!

I un altre, que es mereix el primer premi: Es una casa d'ultramarins que hi ha al carrer de Girona, enfront del carrer d'en Milà i Fontanals.

Es diu: "La Milanesa".

L'anònim

AQUESTA és una història de gresca. Un deportista que ha guillat cap a llunyanes terres, tenia tres xicotes a l'hora. A totes tres havia donat paraula de casament, i totes tres, confiant en les seves promeses, li havien donat quelcom que el que sotscriu hauria acceptat sense fer-se pregar gaire. La seva absència ha donat lloc a que es descobris el fet.

El perill uneix a les multituds — ha dit un savi. — Les tres xicotes, sense cap recança l'una per l'altra, es van reunir, a l'objecte de punir severament a l'ingrat.

—Jo trovo —va proposar una — que li hauríem d'enviar un anònim recriminant-lo durament per la seva conducta inqualificable.

—Molt bé! — digué una altra.

—Sí, sí! — respongué la tercera —. I aquest anònim, se li té d'enviar signat per nosaltres tres!

L'hortolà de Sant Boi

**Aquest número 'ha passat per
la censura governativa**

—M'ha dit que si era bona noia, em compraria unes arracades. Però jo estic segura que no ha volgut dir precisament bona noia...

LA METAMORFOSI

Li deien Raquel — nom que no escau gaire per una minyona, i encara menys per una minyona forana com era ella — i cada diumenge a la tarda, cap allà a dos quarts de cinc, entrava a la popular sala de ball coneguda per la "Bohèmia".

Del nombrós gremi rasperil que freqüenta aquella històrica pista de fer el burro, ella n'era, a no dubtar un moment, lo més escollidet. A través de les seves robes —tan escases com la pensió d'un adroguer — s'endevinaven les seves formes ubèrrimes, invitant a tothom que la veia a seguir un curs d'anatomia, tot resseguint-li les adorables curves del seu cos.

Dit tot el que precedeix, calculin vostès amb quina alegria l'Ernest la va descobrir, assentada en un recó, esperant que li vingués la parròquia — certa festa que, no sapiguent on anar, es va ficar en aquell cau on, si ets femella, hi caus tan fàcilment, i perdonin en xisto.

L'Ernest era un cosí seu, fill del mateix poble que ella, i es pot dir que, de petitets, s'havien criat junts. No cal, doncs, que fem gaires esforços per a convèncer als nostres llegidors de què la Raquel va acollir la seva presència amb la més gran alegria.

Ell li va explicar que havia vingut a Barcelona a estudiar, perquè volia ésser un home i no volia fer de pagés, com els seus germans. En termes ca-

rinyosos, va renyar a la seva cosina per freqüentar llocs de perdició com aquell i, per arrancar-la d'aquell ambient equívoc, se la va endur de seguida al cine, on aviat el xicot es donà compte de que no havia perdut el temps.

El diumenge següent, l'Ernest va anar a esperar-la a la cantonada de la casa on ella servia, i de cap manera la deixà tornar a la "Bohèmia". Se l'emportà a passeig pels solitaris recons de l'Aixamplis, i li digué que estudiava per arquitecte, però que, a més, cultivava tots els distints rams del saber humà. Ella se l'escoltava embadalida, molt satisfeta de que el seu cosí estudiés tant. Aquella tarda, quan va tornar a casa dels seus amos, la Raquel ja sabia una pila de coses que ignorava: ço que és la duresa dels cosos, la forma de les columnes helèniques, en què consisteixen els abims i la forma d'evitar la manera de caure-hi... En fi, quasi quasi es pot dir que ja era batxillera en determinades matèries.

L'endemà va escriure a casa seva. Sa mare, que era de la mànega ampla, va trobar molt bé que el seu cosí la fes desviar de certs camins. Li va contestar amb una lletra de quatre planes, dient-li que li dongués molts records i li fes sapiguer lo contenta que estava de què servis de guia a les inexpertes passes de la Raquel...

I jo no sé tot allò com devia acabar. Lo cert és que, quinze dies més tard, la mare de la Raquel rebia una lletra de aquesta, en la que, entre altres coses, li deia:

"... I l'Ernest, cada dia estudia més i m'ensenyava més coses. Ara vol fer de transformista, i m'explica a mi com es fa. Diu que em guanyaré molt bé la vida una volta ensenyada i que sabré canviar-me els vestits molt depressa. Per ara aprenc a treure-me'ls. Ja els ho explicaré després..."

Tito

LA LLIGACAMA

CADA nit, així que sortien del taller, la Irene i la Pilar, dues xamoses modistes del carrer de Concell de Cent, anaven a l'Acadèmia que hi ha de set a nou a l'"Iris Park", a ballar un parell de "foxs" o de "blues". Eren les últimes en guillar. I, quan es donaven compte de lo tard que se'ls hi havia fet, es posaven a córrer com bojes per arribar a casa seva a temps de que no se'ls hagués refredat el sopar respectiu.

Un vespre que s'havien retardat més que de costum, la Irene es va deturar a mig camí, puix se li havia afluixat una lligacama, de tant fer el boig assajant noves figures de shimmy. La Pilar li aconsellà que es fiqués en una escala fosca i se l'arreglés, idea que la Irene va trobar d'allò més encertada, dient a la seva amiga que s'estés a l'acera vigilant, per si entrava dintre l'escala algún xicot tafaaner.

Passaren cinc minuts i la Irene no sortia del seu amagatall. Tement que li hagués passat quelcom, la Pilar acostà l'orella a la porta.

—No et posis tan neguitosa, que no acabaràs mai! — l'aconcellava.

—Sí... ja... ho dius... tu!

Passà un ratet.

—Mira, noia! — li digué —. Ja t'ho arreglaré!

—No...! No...! Ja està! — respongué des de dintre la Irene amb un sospir de satisfacció.

—Ai, i quin sust més gros acabo de rebre! He vist la fita nova del camí, i de primer antuvi, m'he cregut que era el meu Antonet estès a terra...

—Ja era hora! — afegí la Pilar.

I amb sorpresa extraordinària, vegé sortir a la Irene i darrera un goç de regulars dimensions que brandava la qua amb aire de satisfacció.

La Pilar, que no tenia res d'innocenta, es va posar a riure, mentre la Irene, vermella de galtes, deia:

—Creu, Pilar, que no s'em volia posar bé de cap de les maneres!

Xerin G. Hetta

UNA CAUSA ORIGINAL

No fa gaires dies, es va veure davant del Tribunal una causa contra cert individu que, estant borratxo, havia donat una panadera formidable a certa papallona nocturna del carrer de Robador.

Al processat se li varen imposar dues penes: una, pel delict de lesions, i una altra, segons deia la sentència, que un curial nandulandesc ens ha ensenyat: "por haber permanecido Fulana de Tal, de profesión (facin-s'ho com vulguin, que no estem per cercar metàfores) veintisiete días sin haberse podido dedicar a sus habituales ocupaciones".

Paraula que ens agradaria sapiguer el lloc on el processat li va produir el mal!

L'espiaeta del Jutjat

—Escolti, Josep: el meu marit m'ha dit que no està gens content dels seus serveis.

—Però, la senyora no opina igual, veritat?

LA MODA

EN un music-hall de Barcelona, quin nom callem, perquè ens agrada ésser discrets, hi ha un concepte de ballari, un negre, que es gasta tots el quartos que guanya comprant vestits a les tanguistes.

Naturalment que això no ho fa desinteressadament, sinó a canvi de concessions a les què, si les noies no donen gaire importància, perquè hi estan molt acostumades, ell n'hi dona molta, perquè, naturalment, sap que de franc no és fàcil trobar gaires xicotes aficionades a tastar la butifarra negra.

L'altra tarda, en el foier, una artista nova escoltava les explicacions que respecte al negre en qüestió li donaven les seves companyes.

—Res: amb lo maca que ets, aquest xicot et comprarà un vestit cada quinze dies...

La noia, que per lo vist llegeix a n'en Muñoz Seca, va trobar l'oportunitat de fer un xisto:

—Ah! — respongué —. Ja m'havien dit sempre que el negre vestia molt!

—Sí. Vesteix — remarcà una de les xicotes — però tingues en compte que també fa tot el contrari...

Drap Haire

COSES DE LA CALOR

SENTIT al "Lion d'Or" que, com vostès no ignoren, s'ha tornat a obrir:

—Vinc de veure a la Camila... No tenia més que la pell damunt dels ossos.

—Que està malalta?

—No, però anava sense camisa...

K. Parró

LA VENJANÇA D'EN RAFEL

EN Rafel era bessó, i s'assemblava tan al seu germà, que a cada instant passaven incidents còmics.

Ja de petit, sa mare no sabia mai si era ell o el seu germà. Per culpa seva, va haver d'anar set o vuit cops a la "Model", acusat per varies noies d'haver-li's trencat el respecte tot festejant, li van donar un joc de garrotades monumental, per no pagar un compte, i un dia, vulguis o no vulguis, l'embarcaren cap a Amèrica, on el seu germà anava d'encarregat d'unes hisendes. Tornà al cap d'algun temps, cridant i renegant de la seva sort, fins que una tarda me'l vaig trobar per la Rambla, la mar de satisfet.

—Que no saps? — em va dir —. Per fi m'he pogut venjar del meu germà bessó!

—I, com ho has fet?

—Molt senzillament: jo, estava a punt de fer el disbarat de casar-me i avui, per equivocació, present a n'ell per mi, l'han obligat a casar-se amb la meva xicota, que ja estava de tres mesos...

Spantaleon A. Dormit

DESCONSOL

A Pauli Uzcudun, devotament

F EIA tres anys que la meua amiga Rosalia havia quedat vídua i semblava talment com si els dies no passessin per ella.

Se la veia sempre ullerosa, trista, decaiguda i un núvol de melangia, d'enyorança, de desconsol, torbava el seu front ample i serè de matrona romana.

Res no hi havia per a fer que l'oblit anés soterrant devall de les seves cendres, el record del bé perdut.

Era, Rosalia, una moça alta, ben plantada, de carns fermes i vibràtils, de mirar intens, de caminar flexuós, de parlar lent, insinuant i torbador, com el fregadiç d'unes calces de vellut.

Havia vist per primera volta a l'Albert en un torneig d'"amateurs" de grec-romana, i els seus ulls, blaus com maragdes quedaren sospesos d'emoció, i els seus llavis carnosos, sensuals, xucladors, s'encengueren com dos rubís, com dues cíteres, com dues brases.

Festejaren. Un festeig rabiós. Un festeig de revetlla i de foc de Sant Joan.

Ombres... passatges quiets... reconcs d'escala... passadissos... —

Es casaren. La primera nit fou un sol espasme i una sola contracció. Un sol batec. Una sola mossegada. Un sol petó. Una sola embestida.

I quedaren destroçats damunt l'albura impoluta del tàlem nupcial, com Ursus i Lidia damunt l'arena, com Samsó i Dalila en les runes del temple, com Marc-Antoni i Cleopatra devall del pali policrom.

Visqueren l'un per l'altre. S'estimaren boja-ment. Diguem s'estimaren; n'hi ha ben bé prou.

Els seus passeigs matiners per les amples i lluminoses avingudes ciutadanes, eren còpules viventes de pas rítmic i sensual.

Eren "Júpiter Faunus" i "Leda corrupta", fulminant a son pas, el llamp de la luxúria.

No se'ls podia mirar. Emmetzinaven, crema-ven, fonien. Eren la púrpura cardenalicia feta gresol de l'amor.

Així visqueren dos anys. Sense perdre el con-tacte, sense trencar el ritme dels llavis i la cançó prometedora d'un demà molt més feliç.

Al cap de dos anys, caigué ell damunt l'arena com un gladiador mal ferit.

Rosalia no plorà. Quedà amb els ulls clavats

en l'infinit i encara els hi té, tres anys després. Ara viatja. Viatja sempre. No sab on va. Es la jueva de l'amor errant. Cerca la llum perduda. El sol!.. El sol!

Però el sol s'ha post i sols veu en el cel resplandors d'un incendi llunyà que mai no s'apaga, però que és caliu sense flama...

Avui l'he trobada a Bologne. En ple bosc. Solla. Vestida de dol. Cenyits els vestits com pell de serp. Ondulants les seves carns sota el crespó finíssim.

—Rosalia!... Rosalia!...

Ella m'ha mirat estàtica, com una esfinx.

—Laura!... Laura meua!...

I s'ha deixat caure damunt l'encoixinat del meu Packart, com una reina destronada.

Havem parlat de tot. De l'internat, dels nostres primers temps de "societat", de les nostres bogeries de noies riques...

L'hi he recordat una nit roja en els barris infectes de Santa Madrona.

Ella escoltava com estabornida, com si un floc de núvols enterbolís la seva pensa.

De sobte, una llàgrima enorme ha perlejat en son rostre.

—Què tens, Rosalia? Què et passa?

—Pobre Albert!... Pobre Albert!...

I ha ofegat els seus plors en el meu pit. ....

—Però, què et passa? Encara et dura? Fa tres anys, Rosalia, tres anys! Oblida!

—Es inútil: no puc.

—Perquè no vols, tonta. Ets jove, guapa, més que guapa, formosa. Ets rica...

—Es inútil... inútil...

—Fes un esforç de voluntat!

—Ai, Laura, prou que el faig, però l'Albert se-rà el meu somni etern, la meua quimera sospesa en l'infinit...

—No siguis aixís, tonteta: hi han molts ho-mes, en el món.

—Molts! Masses! Però no cap com l'Albert!

—Vols dir?

—T'ho asseguro! Fa tres anys que en provo un cada dia!...

Voleu creure que vaig estar a punt de clavar-li una plantofada?

També podia haver començat per aquí, i ens hauriem estalviat llàgrimes, sospirs i sobresalts!

Laura Brunet..

L'ESTIUÈIG DE LA MONDANA TRIPTIC

I

Quan apreta fort l'estiu
la dama de compromís
que quan fa fred també apreta
per tal de guanyar el panís,
amb uns quants duros d'estalvis
cap a la platja se'n va
a cercar un xic de repòs,
que bona falta li fa.

Als matins, després del bany,
barqueja una llarga estona
mostrant els braços a l'aire,
i una cuixa, ben rodona.

Els joves que estan nedant,
es fan un tip de mirar,
i quan tornen a la fonda
la raspa ho té de pagar.

II

Després de la migdiada
se'n va a reposar al camp,
i a voltes algun pagès
s'aprofita tot passant.

Algun cop, la xafagor
la fa quedar endormiscada
i veient-la us quedariu
amb la boca ben badada.

Puix el vent és traïdorot,
es veu tot el panorama
que ofereix, encisador,
el nú de la seva cama.

Un voldria ésser cargol
o altra bestioleta
per anar molt poc a poc
a fer-li un xic la traveta.

III

En el tennis, a la tarda,
troba sana distracció,
i a l'ensems l'avinentesa
de pogueu fer algun senyor.

Juga tan bé amb les pilotes,
que no la guanya ningú,
perquè en tots els jocs de dames
ella és el número ú.

I, satisfeta del dia,
la dona se'n va a sopar,
segura de trobar sempre
el que li té de pagar.

El ninotaire de casa
amb uns quants cops de pinzell,
ha pintat a n'ella, al goç,
i ademés, a n'el seu vell.

Per xo en arribar l'estiu,
le: cigales fan piu piu.

Marcel Terra

—Perquè és un brètoll!
 —Si? De debó?
 —Un brètoll i un descregut! — repetí la noia.
 —Figura't que quan ens ficàvem al llit tots dos,
 mai volia senyar-se!

Van Tresca

UN COP DE CAP

L'ANDREU pidola a la Nuri quelcom que una dona casada no deu concedir.
 —Però, Nuri, que jo estic boig per tu!
 —No em diguis aquestes coses. No ho comprens que no pot ésser?
 —Sigues més bona noia! Diguem que sí i fem el cop de cap!
 —No pot ésser. Seria un cop de cap amb retruc.
 —Amb retruc?
 —Sí! Perquè el cop surtiria al cap del meu espòs.

Van Tresca

LA SORT DE LES XICOTES

EN un menjador del carrer de l'Universitat perdó!, d'Enric Granados — unes nenes esperen que hi vagin els senyors.
 —Quina vida més arrastrada, la nostra! — diu una d'elles —. Sempre a n'aquí, com una centinella que espera lí cridin el "quiéu vive"...
 —I, al cap d'avall, per morir-nos a l'hospital quasi totes, velles i corsecades — observa una altra.

—Totes, no — diu llavors la mestressa —. Mireu, la Mercè, per exemple, va tenir la sort de trobar aquell home tan pelut que semblava que mai no s'afaités, que li deien l'"oso americano"... I la Conxita, que es va casar i tot, i la Julieta, que va entabanar aquell fabricant de Malgrat...

—Bé! — interrompé en aquell moment una de les noies —. Si anés a mirar aquestes excepcions, també, de tan en tan, hi ha alguna xicota que fa sort sense haver tingut de fer de la vida!

K. Breta

UNA DONA ENAMORADA

L'ESCENA es desenrotlla a l'"Edén" a quarts de dues de la matinada. Una papallona que acaba de dançar un "charleston" amb un habituat del foier pel qual està "xalada", explica a les seves companyes les moltes dots que ornien al ballador.

—Es un xicot simpàtic, fi, ben educat, amable! Creieu-me que n'estic boja!

—De debó?

—De debó!

—Es a dir, que te l'estimes?

—Que si me l'estimo! Mireu: fa tres dies que ens coneixem, i encara no li he faltat!

El Cabrit Audaç

—Digue'm qui te les escrivia aquestes lletres!
 —Només vàrem ésser amics dos anys, i en tan poc temps que va durar el nostre amistançament, no em vaig recordar de preguntar-li el seu nom!

UN BRETOL

AL Mas Xic hi havia festa gran. L'hereu Joan es casava amb la Cisqueta, una pagesa d'allò més bonica a qui estimava com les nines dels seus ulls.

Una sola cosa tenia un xic de malhumor al nuvi. La Cisqueta no havia volgut de cap manera que en Manel, el mosso del Mas, fós convidat al casament.

—No vull que vingui! — havia repetit una i altra vegada —. Es un brètoll!

I no hi havia qui la pogués treure d'aquí.

Arrivà la nit, i si bé l'hereu Joan fou completament feliç, tot altre que no hagués estat cegat pel desig i la passió, s'hauria donat compte d'un símptoma alarmant que presentava la constitució de la núvia.

Que els nostres llegidors recordin allò de "Don Pere", de ficar una carta en un buçó, i compendran a quin símptoma ens referim.

Ell, que a més de tot allò tenia molta confiança amb la seva dona, no hi va veure res, ni féu cap observació. Era una criatura tan ingènua!

Passà la lluna de mel, i, un dia, evocant les delícies del primer dia, se li va ocórrer preguntar a n'en Joan:

—Escolta, Cisqueta: perquè no vas volguer que en Manel vingues a casament?

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gix postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpít!

NO CAL ANAR DEPRESSA...

L'ESCENA es desenrotlla en un tranvia de la Plaça d'en Rovira, a un quart de dues del migdia hora en què les plataformes, com nin-gú de vostès no ignora, van curulles de gent.

Això, que per molts és un inconvenient, repre-senta, en canvi, un important avantatge pel sofer-t, exposat i benemèrit gremi de "madrugues". Al da-vant, per exemple, n'hi va un que aprofita l'avi-mentesa per enclastar literalment contra la porta a una noieta a quines adorables sinuositats s'adapta com un guant.

—Miri, nena — li diu — Vostè m'agrada tant, que per aconseguir un somris dels seus llavis m'aniria a empenyar el rellotje...

—Doncs, no empenyi, jove...

—No? Per què? El rellotje és d'or, bona marca...

—No! Vull dir que no empenyi d'aquesta manera, que s'ensorrarà la porta...

K. Laixera

***

A CASA L'APOTECARI

EN una farmàcia que hi ha al carrer de Es-cudellers, estava l'altra tarda, esperant tanda perquè hi havia molta gent, un amic nostre que compleix actualment els seus deures militars. Mentre ell esperava que li toqués el torn, una

minyona, molt revinguda, entrà corrent i, sense de-manar tanda, es dirigí al dependent i li digué:

—Vol donar-me dos rals d'ungüent de soldat?

El dependent, veient que a n'aquella noia no li tocava el torn, contestà, no volent donar-li un xasco:

—Esperi's un moment, que va de seguida!

I veient que li tocava el torn al nostre amic, afegí:

—Què desitja, jove?

Aquest s'acostà a la finestreta, i amb veu altiso-nant, quin ressó va fer tremolar tota la botiga, exclamà:

—A mi, posi'm un duro de polvos de raspa!

M. Andanga

***

NO CAL ANAR LLUNY

ENCARA que la seva filla sigui cupletista, la senyora Colometa la vigila d'allò més i li recomana sempre que tingui seny. Una des-gràcia ve tan fàcilment. Una desgràcia vol dir naturalment, un xicot jove que no "pugini", perquè els vells, que paguen, per la prudenta mamà, no son cap desgràcia, tot al contrari. Com viurien, altra-ment, amb dos duros diaris que guanya la xicota, si ja paguen quatre pessetes de dues habitacions que tenen rellogades al carrer d'Espalter?

A les nits, la senyora Colometa va a buscar la noia quan surt del concert. A les tardes, la deixa anar sola, pensant que a aquella hora no li pot pas-sar res greu.

Però la xicota, naturalment, té el seu "corazonci-to", i a més del "corazoncito" un temperament de natural volcànic. Això explica que molts cops, en-tre set i vuit del vespre, una vegada ha acabat la feina del concert, no faci algun "bolo" democràtic, i molts cops gratuït, d'amagat de sa mare, amb al-gún cambrer, algún mestre de música o algún es-criptor de cupleta.

Dijous passat, la noia, que surt del concert a un quart de vuit, va arribar a casa seva a les deu.

—D'on vens, a aquestes hores?

—He trobat en Carles, aquell violoncel·lista que teníem abans, i m'ha convidat a anar a fer el vermut... Hem estat enraonant...

—Però —féu llavors la mare, tota espantada — suposo que, després, no heu arribat pas massa amunt?

—Oh, no! — respongué la cupletista —. Només fins a casa seva!

T. A. Balot

* * *

LA ROSSA DE L'“ATENEU”

SATISFET d'haver sopat opíparament — el director del periòdic on jo escrivia en aquella llunyana època, m'havia obsequiat amb un ticket per un banquet al “Ritz” — vaig arribar aquella nit a l'“Ateneu” i, prenent seient al meu lloc preferit — el recó de la biblioteca, entrant, a mà esquerra — em vaig posar a escriure.

Era molt aviat: dos quarts de deu.

El meu lloc de treball preferit estava desert. M'hi vaig acomodar, satisfet de poguer passar-hi una estona bona i, davant la taça de cafè, el fum del qual es barrejava amb el del meu cigar, embaumant l'atmosfera d'un perfum tebi i suau, em vaig posar a emplenar quartel·les...

Era precisament la crítica de la traducció d'una comèdia francesa de tendències ultramodernes, que en estrenar-se a París, havia originat vives polèmiques entre varis escriptors. Jo havia concebit l'esperit de l'obra sota un aspecte totalment diferent dels altres i, excitat per la satisfacció de la troballa, m'entusiasmava escrivint... Vaig fer en poca estona més de cinquanta ratlles i, en deturar-me en un final del paragraf, vaig veure, ràpida, apartar el cap del meu costat a una dona jove, rossa, bonica, que, asseguda a la cadira propera, m'estava mirant, tot fent veure que llegia...

Dissimuladament, vaig rependre el meu treball, i, per a millor observar, em vaig reclinar discretament al meu seient... Quan, als pocs minuts, vaig girar molt poc a poc la meua vista, vaig sorprendre a un pam del meu cap els cabells oxigenats de la desconeguda que, insistent, seguia mirant-me com si seguís les meves quartel·les amb interès. Per ràpida que fou l'acció de fer defugir la meua mirada, els seus llavis, vermells i molçuts, no van poguer reprimir un somriure engrescador, que em va transportar al sisè cel... Què bonica va semblar-me en aquell moment! Ella estava allí, al costat meu, i jo podia impunement menjar-me amb els ulls la seva carn rosada, que es mostrava, per l'escot de la roba, deliciosament apetitosa, quasi sentint el perfum dolç dels seus cabells, d'un oxigenat quasi rostit com un menjar exòtic... Ella, sabent que la mirava, baixava

el cap, entregant a la meua indiscreció una arrencada de clatell afaitat, pessigollejadora e incitant...

Febrós, vaig rependre el treball.

Oh, el deliciós volar de la ploma que se sent espiada per una dona bonica! Perquè — em deia jo — des de'l moment que tan l'interessaven les meves ratlles, és que aprecia en el seu just valor tota l'importància del meu treball! La meua imaginació semblava tenir ales. Emplenava quartel·les i quartel·les sense donar-me'n compte, fins que se'm va ocórrer mirar el rellotje. Dos quarts de dotze! A la impremta del diari on jo escrivia, devien estar esperant el meu article! Vaig finir, frisós, vaig pagar al cambrer i, en sortir, precipitat, encara l'incògnita em va mirar, sempre amb aquell somriure que tan m'havia engrescat...

En ésser a la Rambla, una mà em tocà carinyosament l'esquena. Vaig girar-me, reconeguent a n'en Grau, el meu company de redacció.

—Mare de Déu, i què n'arribes a ésser, de deixat! — em va dir, rient com un boig —. Que no t'has adonat de com vas? Fas riure!

—Què? — vaig preguntar.

—Portes el coll descordat del darrera...

Llavors vaig comprendre-ho tot. En inclinar el cap damunt les quartel·les, era quan se m'havia desfet el botó del coll, i per això l'incògnita de l'“Ateneu” em mirava i reia...

Marcel Terra

* * *

EL PERDO

JA deuen vostès estar assabentats de què en els cafès concerts està prohibit al personal masculí tenir relacions íntimes amb les xicotes de la casa i que, en cas d'incompliment d'aquesta disposició, l'inculpat va al carrer.

Però, això no és una regla general i, de vegades, s'exerceix també la gràcia de l'indult.

Vegi's, sinó, el què va ocórrer l'altre dia en un cafè de camareres que hi ha al Paral·lel:

Un cambrer va ésser sorprés “in fraganti” amb un papallona. La mestressa — l'establiment és propietat d'una dona — va cridar al culpable, que es va excusar de la manera que va poguer.

—Ha estat una hora de bogeria... — li digué —. Veurà: Les dones, amb la seva formosura, ens tempten. Això que m'ha passat amb aquesta noia, em podia també haver passat amb vostè...

I, com que la mestressa és vídua, i encara que va pels cinquanta, no deixa de tenir pretensions, es va sentir afalagada per aquell compliment i perdonà al culpable...

El Cabrit Audaç

Conte premiat en el número passat:

MATRIMONI “DERNIER CRI”

—Vaig estar tres cops promesa i amb cada un dels meus "novios" vaig tenir una criatura. Si, filla meva, si. He estat molt desgraciada en els meus amors.

QUINA LLASTIMA NO SABER-HO!

L'ENRIQUETA és un cas perdut. Té un cap verd, i una ànima de canti, i un temperament fogós com una fornal, i això, quan s'és cupletista, són masses inconvenients.

Naturalment, per aquestes raons, i per moltes més que no són del cas, la noia passa la mar de trifulques, moltes de les quals recauen, per carambola, damunt l'esquena de la seva mare.

—Boja! Ximple! — cridava la dona, desesperada, l'altre dia —. Si sapigués qui és ton pare, ara mateix t'enviava a n'ell perquè veiés si en sortia!

R. E. Tallet

EL NOI TIMID

EN Carlets seria el rei de les menors si es pogués despendre de la seva invencible timideça. Figureu-vos un xicot primet, blanc, elegant, que sembla un figurí, amb unes poètiques ulleres i un caminar tot mogut. Sembla un figurí.

Al despatx on treballa, les mecanògrafes se'l menjen amb els ulls. Però ell, que, per lo vist, és "pobre, pero honrado", mai no els hi diu res.

Els diumenges surt sempre acompanyat de la mamà, una respectable senyora que pesa ben bé els seus cent deu kilos. Al matí van a missa, a la

tarda al tennis i, algún vespre, al cine. I, fins a la festa següent.

Ni sortir de nits sol, ni ballarugues, ni "Turó Park", ni "Edén"... Res: un model de virtut masculina.

Sa mare l'ha criat així, i no hi ha manera de canviar-lo.

La Montserrat, la més eixerida de les teclistes de la casa on en Carlets fa les factures, com és la més atrevida de totes, sempre se'n burla.

—I quin xicot! — va exclamar l'altre dia —. Jo crec que abans de nèixer, ja estava sota les falldilles de sa mare!

Lluís VI

LA CONSCIENCIA TRANQUILA

PER no sabem quins motius, ni ens interesen, la senyora Mònica es va barallar amb la portera de casa seva, que no era una casa gaire recomanable, puix entre els veïns hi havien dones casades que faltaven al marit, xicotes solteres que tenien molts pardalets al cap, i de resultes d'aquests aucellets, els hi ficaven de tan en tan algún musol a la gàvia, i vídues que cercaven la manera d'aconsolar-se amb la companyia d'algún amic, parent o conegut del difunt.

—No sé pas què es pensa, la portera! — deia la senyora Mònica a tot arreu —. A veure perquè li haig d'aguantar els seus fums i el seu orgull! Gràcies a Déu, no sóc com les demés veïnes, que totes s'han d'amagar de la seva conducta privada! A mi, la portera, no m'ha de tapar res, perquè l'únic que tinc per tapar, ja m'ho tapa el meu marit!

Ark Heta

—I ara que m'has posat així em deixes?

—Esperat! M'arribo a buscar un flascò d'EROTYL i torno...

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

S'HA inaugurat la Rabassada, amb té dançant, "diners tabarin" d'aquells que costen tants diners, i atraccions de distintes menes i parella de ball de saló. Però la gent, per ara, diu que "buenas", i no hi va.

I és que la nostra gent "be" no està per gastar calers, i s'estima més anar al "Turó" per sis ralets.

ooo

ES torna a remenar l'assumpte de la crisi teatral. Que si els impostos, que si els drets, que si la música, que si el timbre...

Obres, obres ens fan falta i els teatres s'ompliran, tot el demés són romanços i ganes d'anar xerrant.

ooo

EL "Còmic" no porta pas l'intenció de tancar aquest any. "Oui-Oui" i "Yes-Yes" van donant i en Sugrañes s'hi troba molt bé.

En Manolo en sap un niu, i amb "trucos", llum i cuixams tan si és festa com si no, hi van els petits i els grans.

ooo

AVUI fa vuit dies, es va tornar a obrir la celeberrima "Glorieta" del Teatre Apolo, on tan bones estones hem passat els altres istius, amb les dames que, si no eren nobles, ens distreien més que si tinguessin títol nobiliari.

Les d'aquest any no tenen res que perdre, comparades amb les del anys anteriors. Volem dir que són joves,

boniques, que vesteixen bé i que no "claven" al consumidor.

S'hi està fresc i tranquil, i no gastes molts cabals, pots fer una nit de grimègia només gastant dotze rals.

ooo

A can "Ba-ta-clan" s'ha estrenat una nova revista, amb "truc" escènic patentat i tot, que es nomena "Bol-Bol". El senyor Serrano és infadigable! Mireu que amb aquesta calor, atrevir-se a estrenar!

Les xicotes de la casa, que són més amatentes que si s'haguessin educat en un pensionat francès, ajuden a mantenir enlairat l'entusiasme de la concurrència, cosa que les nostres llegidores no ignoren que és bastant difícil d'aconseguir en aquests temps.

La revista és molt bonica, de modo que cal anar-hi i resulta original, perquè la cosa s'ho val.

ooo

TAMBE al "Folies Bergère" hi ha hagut estrena. Es tracta d'una revista fabricada pels senyors Nieto de Molina, Tesan i Albelda, que es titola "De payés a comerciante", i fa riure més que els francesos quan afirmen que el franc pujarà.

Les nenes de la casa, cada dia estan més amables i bufones. D'estrella hi tenen a la Maria Olimpia, una senyora que fa ben bé els seus vuitanta kilos de carn fresca i que sembla que els seus respectables papàs la fabriquessin expresament per a que servís com a joguina d'algun gegant.

Quan canta crida pels núvols i la seva veu se sent d'un costat, fins a Hostafrancs, de l'altre, al moll de Ponent.

ooo

LA nit de Sant Joan, el popular Calimir Ortas i la seva colla va estrenar, a "Eldorado", la nova producció d'en Muñoz Seca i Pérez Fernández, "El Sonàmbulo".

Es d'allò que se'n podria dir: "risa para todo el año". Alguns xistos, de bé que estan, semblen del senyor Rufasta, que, com no ignoren els nostres llegidors, és l'únic fabricant d'aquest acreditat gènere que està per damunt, en el bon sentit del mot, d'en Muñoz Seca.

Si és que la calor els mareja, i estan un xic amoinats, vagin a veure "El Sonàmbulo", i sortiran ja curats.

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDÀ

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

para irrigaciones higiénicas
Antiséptico no tóxico,
antileucorreico, cicatrizante.

MAISON MEUBLE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magníficas habitaciones con agua corriente
Abierta día y noche — Entrada para autos
Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza
Cataluña hasta Apeadero Muntaner
BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

80 781 a 0200f...
Pasen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a tons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze pots.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **EXPURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—I doncs, Carmeta, ja ha fugit, aquell atac de migranya?

—Ai... Sí, senyoret... ara mateix...

—No diguis més, que l'he vist: portava bigotet de Xarlot i brusa d'adroguer...